

Uldtøjet

Dansk Arbejde.

P 11 G III.

varer dobbelt saa længe, naar det bliver rigtigt behandlet

Vask Deres Uldtøj i Persil, som netop dertil egner sig vidunderligt. (Man regner med 1 Spiseskefuld Persil til hver 2 Liter koldt Vand). Uden nogensomhelst Gniden renser den kolde Persil-

Opløsning Uldtøjets Traade for Snavs og Pletter. Farverne bliver atter klare, og Tøjet friskduftende og fuldstændig rent.

Persil til al Slags Vask

Vindeygir, hurðar og listar

Gott og bilit arbeidi.

Hugo Øster's Maskinmøkkari,
Tlf. 216. Tórshavn. Tlf. 216.

krevja okkara fiskihygðir hana við. Okkara fiskihygðir mega, við síðuna av saltfiskahúsum, fáa koluhús og hartil góð lendupláss, um teirra fiskiskapur skal fremjast. Eisini her krevjast felagskreftir, tí ofta kann tað vera so, at ein lítill bygð treingir til stóra lendingaáðót, meðan ein onnur stór bygð hjálpist við eina litla áðót. Henda áðótin má til, fyrri at bygdinir ikki óneyðugt skulu liggja samferðuleysar, og hvat enn meira er vert, so at tær kunnu meira pløga sjógvin og ikki hava skaðarlendingar. Tí ofta er tað so, at hann kann brima sjógvin, meðan bátar eru á útróðri, og látið landplássid er ringt, kann tí lætt skaði henda. Og skal fersk-fiskasalgið fremjast, krevja lendingar til at vera góðar fyrri at fáa sendingarnar avstað, tá tað krevst.

Men vit mega taka eftir íslendingum ella læra av teimum, at tað ikki batar bert at hava sjógvin, tí tilikið er at hava hjallin á sjónum. Tað reður tí um at seta okkara land í ein slíkan stand, at jorðin, eins og sjógurin, kann geva mest moguligt av sær, og hon kann geva viel av sær, eins og gamlar royndir prógva, um teir fáa fatur á henni, ið hug hava til hana. Men okkara jarðaðskilger, at jorðin er út av lagi illa umsitin.

Ein var tíðin, tá okkara landvinnu var hovudsínumvegur, eins og sjóvinnan nú. Bøndur áttu landið, og høvdu teir fólk, ið einkid átti, til at arbeiða, eins og á sama hátt nú er við fiskarínum, og fingur tey afturfyrri føði og klæði; men tá tey ikki vóru arbeiðsfor, mundi livið vera heldur vánaligt, sum tað eisini enn er. Tá so fiskaríð var komið í gongd, valdu fólk heldur tað, ið vónandi vildi geva meir av sær, og bleiv so jorðin herav ikki arbeiðd, tá

bøndurnir stóðu eftir á berum — og hildu teir tí fleiri eisini til sjós. Og tí liggur okkara land í vannrokt til henda dag.

Fyrri at fáa framt okkara landvinnu, so krevjast fyrst og fremst góðar og framligar lógir, istaðin fyrri nógaldandi »old-lógi», so at jorðin kann koma í rættar hendir. Hvussu ring okkara jarðavíðurskifti eru, er av undirritaða einaferð áður framhildið, og skal tessvegna ikki hesuferð koma framaftur.

Men fyrri at landið kann koma at geva meir av sær, enn tað ger, mega vit fáa nútíðar hóskandi amboð, istaðin fyrri tey gomlu, og kundu væl heilar bygðir, og fleiri, tikið seg saman, fyrri harvið at fingið tey bíligari. Hvat ið enn meira hevur at siga er, at vit fáa vegir gjøgnum lund og innleggjarlendar, ið mega vera hoglig at fáa.

Ja, latum okkum øll, ið vilja land og fólk okkara eina ljósa framtíð, fylkjast undir fram-taksmerkinum og sleppa nú-verandi íhaldsleið uppá fjall.

Tá var nógv vunnið.

Oystein.

Ferðaminnir úr Týsklandi.

Eg tók mín hjólhest, vendi honum tvors yvir Seland, kett-eygað móti ráðhústorninum og forhjólið móti Vordingborg; eg setti meg á hann og fór avstað tað longu og drúgvu leið oman gjøgnum alt Týskland, og steðgaði ikki ferð míni áður enn niðri við tær bayersku alpunar. Í 18 dagar sæt eg í eitt koyr á hjólhesti mínum; fór av stað við langlandi hugi eins og ferðafuglurin, sum á heystardegi spennur veingjur sínar yvir havið. Fyrri mongum, ið heima situr og hvors útfærðarhugur bert varð til ein dreym, kann hetta tykjast sum nakað reðuliga móðandi og langdrýggið; men hann, ið hevur fingið hug til at fjaðka lagdan niður í seg og aldrið kann trívast á einum staði, kann neyvan hugsa sær nakað meira hugtakandi, enn soleiðis at fara fjaðkandi avstað yvir stokk og stein, gjøgnum gronkandi dalar og líðir, lítaðar av setandi sól, og upp um fjøll,

hvar eygað sær so langt, uttan mál ella mið, drivin av stað eins og av ósjónligum maktum; tí hann, ið soleiðis fjaðkar út í villan heim, gloymur alt, seg sjálfan og umverðina, og hevur onga aðra kenslu enn longsilin eftir at fjaðka longri og longri, og at gudarnir máttu unnað honum heila liv sitt at verði á útferð.

Mong eru tey, ið soleiðis fara fjaðkandi avstað og uppliva tað stóra; at kunna lata seg aftur fyrri tí larmandi verð og siggja og hoyra ting, ið fjald skulu verða fyrri teimum siggjandi og hoyrandi: fyrri teimum, ið fodd eru við tí stóru ólukku, ikki at kunna siggja, at tingini uttan um tey eru livandi og kunnu tala við ein.

Eg så allastaðni, hvar í Týsklandi eg kom fram, hvussu ferðahugurin hevur gripið menniskjuni har niðri og rekur tey viljaleys út úr húsum; tað vóru tey marghátligastu ting, eg kundi siggja, sum til domis gamlar, útslitnar konir, hvørs menn vóru fallnir í krígvum, ið við soni og dóttur og við kókitólum á baki komu sjabbandi, framvirboygdar eftir landavegvum. Og teimum á baki sá eg koma við pjóka á herðum og prukku í hond gamlar menn, sum tann langa vetur høvdu sitið inni og vóru vorðnir stírnir í limum sínum, men sum nú, ið sólin var farin aftur at hita, komu sær út aftur fyrri dyr og fóru til gongu fyrri at vinna sær heilsabót.

Soleiðis kom eg einaferð millum ein flokk av ferðafuglum og sá har fólk av ollum slogum, bæði av gomlum og ungum; men har sæt ein gamalur maður, ið vakti miðt forvitni; hann læs í eini bók og var so djúpt grivin í lesnaði sínum, at hann ongan ans gav øllum tí reðuliga óljóði, ið var uttan um hann; eg spyrdi nú ein ferðafugl, ið sæt undir líðini á mæ, um hasin gamli maður eisini var úti á strok og tá hann segði ja, og samstundis legði til merkis, hvussu tað undraði meg, byrjaði hann eina longri roðu um ferðalív, um hvussu hugtakandi tað var og hvussu nógvur ikki kundu hugsa sær anna enn soleiðis at fjaðka lív sitt; hann segði mær frá einum gomlum manni, ið hevði verið á ferð í 60 ár; hann var nú 80 og hevði fyrri stultum skrivað eina bók um upplivisr sín á landavegvum, var komin vegna aldur til

Saltfiskalán.

Løgtingið hevur samtykt at geva kreppunevndini heimild til at veita lán til at styðja fiskivinnuna, t. d. lán móti panti í saltfiski.

Teir, ið vilja hava lut í tilikum láni, mugu skrivliga venda sær til nevndina áðrenn 15. dec. og upplýsa, hvussu nógvan saltfisk, teir hava, og hvussu stórt lán ynskist.

n. v.

Edw. Mitens.

nakrar frændir sínar at búgva, men hevði onga ró haft á sær og var farin út aftur at fjaðka á landavegvum. Við profetiskum eldhuga hevjaði hann nú rodd sína og segði tað at vera tann rætta ferðafuglin, ið fór út at fjaðka sum hvorki hevði pjóka ella pung við sær og einans livdi av hvat honum var givið av gudi og góðum menniskjum, og sum síðan, móður av at fjaðka, ein vakran dag var funnin deyður úti í skógini.

Tað verður eisini ómetaliga nógv gjørt í Týsklandi til frama fyrri ferðalívi; tað verður beinvegis roknað fyrri eina landasak og verður tí stigað bæði av tí almenna og tí einstaka. Ferðaherbergir eru stónaði yvir alt landið 2200 fílt; oftast eru tað gamlar borgir og kasernir ið um eru gjørdar; ella eitt gamalt skip, ið nú flytur ónýtt fyrri akkeri á eini fló; men eisini kunnu tað vera nýggir, stórir bygningar sum til domis í Dresden og kom men fekk meg ikki til at fara inn á ferða herbergið; tað var ein so stórur go stásiligur bygningur, at eg ikki kundi trúgva, at hann var fyrri fátækur ferðasveinar at búgva í. Men sjálvt um ferðaherbergini kunnu vera ógvuliga ymisk uttan til so gjalda sær somu lógir innatil fyrri øll: Á hvørjum herbergi er tað ein maður og ein kona ið standa á odda; maðurin, ið tekur sær av teimum mannligu ferðafuglum eitur herbergisvater (herbergstaðir) og konan, ið tekur sær av teimum kvinnuligu, eitur »herbergismutter» (herbergismóðirin); tey skulu ansa eftir, at alt gongur rætt og sámuliga til og at tær lógir, ið

kunnigjardar eru á hvørjum herbergi, verða fylldar. (Meira).

Úr Føroyum.

Tórshavn.

Stuðningur til jarðabrúk.

Løgtingið hevur samtykt at veita nakrar túsind krónur til ruddingararbeiði og gyrðing av nýggjum træðum, keyp av tól tiggjum, keyp av handilstöðum o. t. og til seyðabruk (seyðahús). Vónandi er, at staturin eisini veitar stuðning.

Scemair eru at fáa hjá kommunustýrum og landbúnaðarráðgevarum. Kommunustýrir, ið ikki hava scemair eftir frá íffor, fáa tilik við at venda sær til landsnevndina.

n. v.

Edw. Mitens.

Fyrvæsenet.

Gennem Justitsministeriet har Amtet modtaget Meddelelse om, at Marineministeriet under 18. November 1931 har tilskrevet Fyrdirektoratet saaledes:

»Marineministeriet har bestemt, at Brændetiden for de under Fyrvesenet hørende mindre Fyr paa Færoerne (i alt 11) ændres til: 15. Juli til 1. Juni i Stedet for som hidtil: 20. Juli til 20. Maj. Brændetiden for de tre større Fyr (Nolso, Sumbo og Myggenæs Fyr) forbliver uforandret som hidtil.»

Silvurrevaframsýningar í Noreg.

Millum teir árligu silvurrevaframsýningar í Noreg er í ár silvurrevaframsýningin, sum upplatin var í Oslo eina viku síðani, millum teir fremstu við tað, at teir 450 revarnir, ið har eru framsýndir, eru av tí finasta slag, ið til er í landinum.

Ríkisráðharrin Sundbye upplát framsýningina við mongum góðum og vónríkum orðum, og aftaná var hin sjáldsami silvurrevalimurin — sum »Norges solvrevavt» eigur, og sum sjálvur hin vígtitni fotografurin Wilsø í Oslo er meistari fyrri — vístur fyrri eini stórarí folkarúgvu.

Ríkisráðharrin segði, at í ár komu Norðmenn at selja so mikið sum okkurt um 70,000 silvurrevaskinn, og hetta eigur